

Čís. 14573.

Předpis § 402 odstavec druhý exekučního řádu v doslovu článku II. číslo 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n. platí jen pro druhý oddíl druhého dílu exekučního řádu o prozatímních opatřeních.

(Plenární usnesení ze dne 30. září 1935, Pres. 1300/35.)

U nejvyššího soudu byla odporujícím si způsobem řešena otázka, zda článek II. čís. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n., jímž byl doplněn § 402 ex. ř., platí pro celý druhý díl exekučního řádu, obsahující v prvním oddílu (§§ 370 až 377 ex. ř.) předpisy o exekuci k zajištění a v druhém oddílu (§§ 378 až 401) předpisy o zatímních opatřeních, či zda platí jen pro oddíl druhý.

První prezident nejvyššího soudu přikázal podle § 12 odst. 2 zákona ze dne 16. dubna 1919 čís. 216 sb. z. a n. řešení této otázky plenárnímu senátu, jenž se usnesl na právní větě v čele uvedené.

D ů v o d y :

Předpis § 402 ex. ř. v původním doslovu zákona ze dne 27. května 1896 čís. 79 ř. z. platil a platí pro celý druhý díl exekučního řádu, totiž jak pro první oddíl, obsahující předpisy o exekuci k zajištění, tak pro druhý oddíl, obsahující předpisy o prozatímních opatřeních. Plyne to jak ze slov »Pokud v tomto dílu« tak z okolnosti, že by jinak nebylo při exekuci k zajištění předpisů o opravných prostředcích, kdyby tu v té příčině neplatily §§ 65 až 67 a 78 prvního dílu exekučního řádu. O tom není sporu. Spornou však jest otázka, zda i druhý odstavec nynějšího doslovu § 402 ex. ř., jenž byl přidán článkem II. čís. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., platí pro celý druhý díl exekučního řádu, či jen pro druhý oddíl druhého dílu o prozatímních opatřeních. Při pátrání po pravém smyslu určitého zákonného předpisu jest hleděti k vlastnímu významu slov v jejich souvislosti a k jasnému úmyslu zákonodárcovu. Tedy nikoli pouze k slovům, která jsou jen prostředkem ke zjevení vůle zákonodárcovy, nýbrž také k jasnému úmyslu zákonodárcovu jest při výkladu určité právní normy hleděti. Pomůckou při tom jest mimo jiné také podnět zákona a jeho účel, což obé lze nejlépe seznati z t. zv. materialíí, zvláště z důvodové zprávy, pokud z ní vyplývá, z jakých úvah zákonodární činitelé vycházeli. Teprve podle výsledku celého tohoto zkoumání lze dospět k bezpečnému úsudku o smyslu a dosahu určitého právního předpisu. Z geneze zákona čís. 251/34 je zjevné, že vyloučení některých opravných prostředků do třetí soudní stolice mělo býti jen dočasným prostředkem z nouze, aby bylo odlehčeno nejvyššímu soudu po dobu jeho mimořádného zatížení. Při tom bylo hleděno k tomu, aby novelou byly dotčeny jen věci menší důležitosti nebo přechodné povahy, a aby byla nalezena střední cesta mezi zájmy obyvatelstva co do plné právní ochrany a mezi nutností odlehčiti nejvyššímu soudu. Již z této základní snahy zákona, jenž má býti jen dočasným právem nepravdělným, plyne, že v pochybných případech

nelze jeho dosah rozšiřovati. Pokud zvláště běží o předpis čl. II. čís. 2, jest v důvodové zprávě jasně vyjádřeno, že původci zákona a autoři jeho textu měli na mysli jen prozatímní opatření podle §§ 378 až 401 ex. ř., neboť vykládají tam účel takových opatření, zdůrazňují vždy znova jejich »zatímnost«, odkazují k tomu, že se při nich často zneužívá stížností k protahování řízení ve věci hlavní a končí doslovně: »Odpovídá prozatímnosti, budou-li opravné prostředky obmezeny jen do druhé stolice; bylo by také nedůsledné, kdyby v některých sporech bylo dovolání k nejvyššímu soudu vyloučeno, ale dovolací rekurs o prozatímním opatření byl připuštěn.« Exekuce zajišťovací (§§ 370 až 377 ex. ř.) má na základě určitých titulů zajistiti věřiteli budoucí uspokojení jeho peněžité pohledávky. Taková exekuce není nic prozatímního, ježto se při splnění zákonných předpokladů namnoze přeměňuje sama sebou v exekuci uhrazovací. Exekuční úkony k zajištění pohledávek peněžitých provedené předbíhají tedy exekuci uhrazovací a tím ostře zasahují do zájmů účastníků. V té příčině nechtěl zákon vyloučiti pravidelnou cestu k nejvyššímu soudu. Z dosavadních úvah plyne nade vší pochybnost, že jen systematické zařazení nového předpisu do § 402 ex. ř. rozšířilo na venek jeho dosah také na exekuce zajišťovací, že však dosah takto rozšířený zákonodárnými činiteli zamýšlen nebyl. Jest věcí výkladu zákona a nalézání práva, aby i takovéto poklesky zákonodárné techniky opravilo s náležitým zřením k redakční historii. Podle toho jest i v rozhodované otázce nutno obmeziti praktické použití nového předpisu jen na prozatímní opatření, jak to odpovídá jasnému úmyslu zákonodárcovu.

Čís. 14574.

V potvrzení, jež jest zaměstnavatel povinen vydati zaměstnancovi podle § 44 zákona čís. 154/34 Sb. z. a n., musí býti uvedeny služby skutečně vykonané. Služební postavení, které zaměstnanec měl, stačí k označení způsobu zaměstnání jen tehdy, jestliže se pojmově kryje s pracemi skutečně konanými. Je-li v tomto směru pochybnost nebo nevystihuje-li pojmenování postavení zaměstnancova dostatečně způsob jeho zaměstnání, jest třeba toto podrobně vylíčiti.

(Rozh. ze dne 1. října 1935 Rv III 766/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2212.)

Čís. 14575.

Útraty odvolacího řízení nelze podřaditi pod útraty směnečného platebního příkazu, jež by byl titulem podle § 1 čís. 2 ex. ř. za podmíněk § 371 čís. 2 ex. ř. pro povolení zajišťovací exekuce.

(Rozh. ze dne 2. října 1935, R I 789/35.)

Prv ý s o u d povolil podle § 371 čís. 2 ex. ř. zajišťovací exekuci k zajištění útrat první a druhé stolice. R e k u r s n í s o u d návrh na povolení zajišťovací exekuce k zajištění útrat druhé stolice zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.